

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.069/2023/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Bálint Adrienn egyéni ügyvéd (2365 Inárcs, Harmat u. 16.) által képviselt **felperes** (felperes címe) felperesnek – a Zimányi és Fakó Ügyvédi Iroda (1024 Budapest, Lövház u. 30., ügyintéző: dr. Fakó Beatrix ügyvéd) által képviselt **alperes** (alperes címe) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei és egyéb követelés tárgyában indult perében a Fővárosi Törvényszék 12.M.71.575/2020/68. számú ítéletével szemben a felperes által 69. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

részítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében, a keresetet elutasító rendelkezés tekintetében helybenhagyja azzal, hogy a felperest e körben terhelő elsőfokú eljárási illeték összegét 792.000 (hétszázkilencvenkétezer) forintban határozza meg, ezt meghaladóan az eljárási illetékre és a perköltségre is kiterjedően az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

Kötelezi az felperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára 845.760 (nyolcszáznegyvenötezer hétszázhatvan) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

A felperes másodfokú perköltségét 200.000 (kétszázezer) forintban, az alperes másodfokú perköltségét 200.000 (kétszázezer) forint + áfa összegben, a fellebbezési részilletéket 1.622.180 (egymillió-hatszázhuszonkétezer száznyolcvan) forintban állapítja meg.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2023. január 17. napján meghozott 12.M.71.575/2020/68. számú ítéletével a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei tárgyában előterjesztett keresetet elutasította. Az alperesi viszontkereset részben alaposnak találta és a felperest 20.277.260 forint kártérítés és a késedelmi kamat, továbbá 1.587.000 forint elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a viszontkeresetet elutasította és a pernyertesség-pervesztesség aránya alapján rendelkezett az előlegezett költségek és az eljárási illeték megfizetéséről.

[2] Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperes 2019. június 1-jétől állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel, ügyvezető munkakörben. A felperes munkaszerződésének 4.2. pontja azonnali hatályú felmondást megalapozó feltételként rögzítette az összeférhetetlenség megsértését, a személyi adatlapon valótlan adatok közlését, figyelemmel a munkaszerződés 4. számú mellékletében foglaltakra. A munkaszerződés mellékleteként szereplő ún. összeférhetetlenségi nyilatkozatot a felperes aláírta, eszerint más társaságban nem állt fenn vezetői tisztségviselői pozíciója. A munkaszerződés 8.1. pontja szerint a munkavállaló köteles mindenkor a megfelelő gondossággal, a szükséges szakértelemmel a munkáltatói és a megbízói érdekeknek megfelelően, a jogszabályokkal egyezően eljárni. A felperes 2019. június 1-jétől az alperesi cégcsoporthoz tartozó cég1 és cég2 ügyvezetői tisztségét is betöltötte.

[3] A munkaviszonya létesítésével egyidőben 2019. június 1-jén a felperes vállalkozási szerződést kötött vállalkozóval felmérési, tanácsadói és piackutatási tevékenységre havi 600.000 forint díjazás ellenében. A szerződés alapján vállalkozó részére a felperes az alperes nevében 2019. október 1-je és 2020. szeptember 1-je közötti időszakban összesen 3.600.000 forint értékű kifizetést teljesített. vállalkozó a teljesítésigazolás ellenére a szerződésben rögzített ellenszolgáltatást nem nyújtotta.

[4] A felperes 2019. augusztus 30-án vállalkozási szerződést kötött vállalkozó1-gyel havi 500.000 forint díjazás ellenében. A szerződés szerint vállalkozó1 feladata marketing- és pénzügyi ügyviteli tanácsadás volt, a szerződés alapján az alperes összesen 3.000.000 forintot fizetett meg, holott a teljesítésigazolások ellenére szolgáltatás a szerződés alapján nem történt.

[5] A felperes 2019. szeptember 7-én az alperes nevében eljárva 889.000 forintért gépkocsit bérelt az cég4.-től, 2019. november 30-án pedig a saját javára 1.200.000 forint bónusz és járulékal kifizetéséről rendelkezett.

[6] A cég3 egyedüli tagja és vezető tisztségviselője 2010. szeptember 20-a óta a felperes volt. A felperes 2019. november 30-án ezzel a társasággal is szerződést kötött az alperes nevében eljárva felmérési, tanácsadói és oktatói tevékenység elvégzésére, oly módon, hogy minkét társaság nevében a felperes írta alá a szerződést. A szerződés alapján az alperes 2019. december 30. és 2020. július 31. között - a havi 600.000 forint + áfa díjazás szerint - összesen 10.096.500 forint kifizetést teljesített a cég3 részére. Teljesítésigazolás kiállítására sor került, azonban a szerződésben vállalt szolgáltatást a kft. nem nyújtotta az alperesnek.

[7] A cég3 weboldala szerint a cégben a felperes vállalkozó2-vel dolgozott együtt. A felperes az alperes nevében 2019. december 30-án vállalkozási szerződést kötött vállalkozó2-vel felmérési, tanácsadói és oktatói tevékenység ellátására. A szerződés alapján az alperes 2020. január 22. és 2020. szeptember 29. között összesen 2.200.000 forint díjazást fizetett vállalkozó2-nek. Teljesítésigazolást kiállítottak, vállalkozó2 havonta egy alkalommal tartott képzést az alperesi vezetőknek.

[8] Az alperes 2020. évi költségvetési tervében nem szerepeltek az előbbi szerződések, amelyek megkötésével kapcsolatban a felperes nem egyeztetett az alperes tulajdonosával és engedélyt sem kért.

[9] A felperes 2020. július 2-án 485.500 forintért, 2020. augusztus 4-én 144.480 forintért, 2020. augusztus 24-én 240.090 forintért és 2020. szeptember 4-én 74.894 forintért vásárolt cég7 bútorokat az alperes nevében. A bútorokról üzembehelyezési jegyzőkönyvet írt alá, azonban a bútorok az alperes székhelyén nem fellelhetők. 2020. október 13-án a felperes az alperes nevében traffipax védelmi rendszert vásárolt 314.800 forintért a cég5-től.

[10] 2020. október 14-én az alperes meghatalmazta a jelen perbeli képviselőt is ellátó Zimányi és Fakó Ügyvédi Irodát a felperessel fennálló munkaviszony megszüntetése tárgyában a jognyilatkozatok megtételére, majd a jogi képviselő útján 2020. október 20-án azonnali hatályú felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát.

[11] A jognyilatkozat indokolása szerint a felperes megszegte a munkaszerződés 4.2. pontját, mert az összeférhetlenségi nyilatkozatban valótlanul állította, hogy nem áll fenn vezetői tisztsége más társaságban. Ezzel szemben a nyilatkozat megtételekor és azóta folyamatosan tagja és ügyvezetője a cég3-nek. Az alperes kötelezettségszegésként értékelte, hogy a felperes szerződést kötött a cég3-vel az alperes képviselőjében eljárva a fennálló érdekkonfliktus ellenére, ami önmagában is bizalomvesztést eredményezett. A felperes nem az alperes érdekében járt el, amikor hat hónapon keresztül összesen 762.000 forint tanácsadási díjat utalt át a saját cégének valódi ellenszolgáltatás nélkül és elmulasztotta a tájékoztatást arról, hogy a tulajdonában lévő társaság, amelynek egyben ügyvezetője is, rendszeres gazdasági kapcsolatban áll az alperessel.

[12] Az alperes munkavállalói kötelezettségsszegésként értékelte továbbá, hogy a felperes előzetes egyeztetés és megállapodás nélkül utalt át 2019-ben 3.238.500 forint, 2020-ban 2.286.000 forint, illetve további 5.000.000 forint jutalékot vállalkozó2 és vállalkozó1 neve alatt a cég3-nek. Az érdekkonfliktus ellenére barátnőjével, cégvezető cégével is kötött szerződést az alperes nevében, amely alapján 1.150.000 forint kifizetésére került sor közvetítői és borvásárlási szolgáltatás címén.

[13] Az alperes az azonnali hatályú felmondásban arra is hivatkozott, hogy 2019-ben és 2020-ban a felperes nem a munkáltatója kizárólagos érdekeinek megfelelően járt el akkor sem, amikor összesen 946.240 forint összegben cég7 konyha- és irodabútorokat vásárolt az alperes nevében, azonban e bútorok a társaságnál nem fellelhetők. vállalkozó2-nek egyéb oktatásra 500.000 forint + áfa díjazást fizetett meg, holott az érintett a felperes cégének végez munkát. Marketing- és pénzügyi üzletviteli tanácsadás címén 3.000.000 forint kifizetésére került sor vállalkozó1 részére, vállalkozó javára pedig összesen 6 x 600.000 forint sales- és marketing tanácsadásra, annak ellenére, hogy ezekre a szolgáltatásokra az alperesnek nem volt szüksége. A teljesítések nem voltak indokoltak, nem voltak valóságok, az alperes ügymenete ilyen mértékű tanácsadást nem indokolt. Amennyiben a felperes ezt mégis szükségesnek tartotta, nem lehetett volna mellőzni az egyeztetést. A felperes nem a „jó gazda” gondosságával járt el, nem versenyeztette az elérhető szolgáltatásokat szakmai és pénzügyi szempontból, hanem a saját cégét és az ismeretségi körét választotta.

[14] Az azonnali hatályú felmondás szerint a felperes az alperes cégcsoportjába tartozó másik két társaságban is megrendelte ezeket a szolgáltatásokat és e társaságoknál is indokolatlan kifizetések történtek. Fenti magatartásával a saját és a harmadik személyek üzleti érdekeit az alperes érdekei elé helyezte, amely a bizalom megrendüléséhez vezetett, figyelemmel a felperes által az alperes nevében megrendelt és ki is fizetett építési munkákra és termékekre is.

[15] Az elsőfokú bíróság – az előbbi tényállás alapján – az azonnali hatályú felmondás jogellenessége alapján igényelt 2.628.000 forint megtérült jövedelem címén járó kártérítés megfizetésére irányuló keresetet nem találta alaposnak. A Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 208. § (1) bekezdése, 209. § (1), (2), (5) bekezdése, 210. § (2) bekezdése és 211. § (1), (2) bekezdése alapján az alábbiakat állapította meg.

[16] Az azonnali hatályú felmondás kibocsátásával kapcsolatban irányadónak tekintette alperesi tulajdonos alperesi törvényes képviselő előadását, amely szerint 2020. szeptember 26-án alperesi ügyvezető, az alperes korábbi ügyvezetője telefonon jelezte neki, hogy aggályos cég7 bútorvásárlás történt. alperesi tulajdonos ezt követően arra utasította munkatárs1-et, akkori gazdasági igazgatót, hogy tisztázza ezeket az információkat és szerezzen be iratokat a felperes ügyvezetői tevékenységéről. Szeptember 28-án és 29-én továbbították az angol nyelvű dokumentációt a tulajdonosnak, aki szeptember 30-án bízott

meg jogi képviselőt a felperessel kapcsolatos körülmények kivizsgálása érdekében. 2020. október 12-én készült el a jelentés, másnap, október 13-án videokonferencián keresztül zajlott egyeztetés. Ezt követően alperesi tulajdonos a munkáltatói jogkör gyakorlójaként döntött a felperes munkaviszonyának azonnali hatállyal történő megszüntetéséről. alperesi tulajdonos nyilatkozatát alperesi ügyvezető is megerősítette a tanúvallomásában, miszerint 2020 őszén ő jelezte telefonon a tulajdonos képviselőjének az cég7 bútorvásárlásokkal kapcsolatos aggályokat. Ezután került sor a felperesi tevékenység vizsgálatára.

[17] A fentiek alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes a jogszabályban biztosított 15 napos határidőn belül gyakorolta az azonnali hatályú felmondás jogát. Amikor a munkáltatói jogkör gyakorlója jelzést kapott a felperes tevékenységével kapcsolatban, akkor azonnal intézkedett, megbízott egy ügyvédi irodát a körülmények kivizsgálására. Rövid időn belül elkészült az írásbeli jelentés, ami alapján 2020. október 12-én jutott a munkáltatói jogkör gyakorlója azon információk birtokába, hogy döntött az azonnali hatályú felmondásról. A felperes munkaviszonyát ehhez képest 15 napon belül megszüntették, ezért elkészség nem volt megállapítható, sem a szubjektív, sem az objektív határidők alapján.

[18] Az azonnali hatályú felmondás indokát illetően az elsőfokú bíróság elsőként az összeférhetlenségi követelmények megsértését értékelte. alperesi tulajdonos, az alperes törvényes képviselője elismerte, hogy tudtak a felperes saját gazdasági társaságáról a munkaviszony létesítését megelőzően. A felperes azonban az összeférhetlenség alól nem felmentést, csupán halasztást kapott annak érdekében, hogy a folyamatban lévő ügyeit be tudja fejezni. A megállapodás értelmében a felperesnek három hónapon belül be kellett fejeznie a saját cégében lévő ügyeit és megszüntetni az ottani tevékenységét. Egyértelmű elvárás volt, hogy kizárólag az alperesnél lásson el ügyvezetői tevékenységet. alperesi ügyvezető tanú ezzel egyezően azt adta elő, hogy a felperes munkaviszonyának létesítését megelőzően az összeférhetlenséggel kapcsolatos követelményeket egyértelműen tisztázták a felek. Ez alapján a felperesnek a saját cégében meg kellett szüntetnie az összeférhetlenséget egy 3-4 hónapos átmeneti időszakot követően.

[19] alperesi tulajdonos előadását erősítette meg Tanú1 és tanú2 tanúk vallomása is, akik jelen voltak, amikor város3-ban sor került a felperes interjújára. Ekkor egyértelműen közölték vele, hogy az ügyvezetési feladatokat exkluzív tevékenységnek tekintik, amely mellett semmilyen más tevékenység ellátására nincs lehetőség. A felperes vállalta, hogy az összeférhetlenség elkerülése érdekében bizonyos időn belül megszünteti a saját társaságában ellátott pozícióját. A tanúk arra is nyilatkoztak, hogy a felperesre részben a pszichológiai és szervezetfejlesztési képesítése és tapasztalata miatt esett a választás.

[20] Az elsőfokú bíróság mindezek alapján bizonyítottanak találta, hogy a felperes nem kapott felmentést a munkaszerződésben rögzített összeférhetlenségi követelmények alól. Az alperes azt engedélyezte számára, hogy a munkaviszony létesítésétől számított 3-4 hónapon belül megszüntesse a saját cégében a vezetői tisztségét. A felperes a megállapodásban vállalt kötelezettségnek nem tett eleget, ezért az azonnali hatályú

felmondásban az alperes alappal hivatkozott az összeférhetetlenségi szabályok megsértésére. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban azt is kifejtette, hogy mindez olyan súlyos és lényeges kötelezettségszegés volt, amely önmagában is megalapozta a munkaviszony azonnali hatállyal történő megszüntetését.

[21] Az alperes 27.560.704 forint kártérítés és a késedelmi kamat megfizetése iránt viszontkeresetet terjesztett elő, az azonnali hatályú felmondással érintett szerződésekből származó kára körében. Az elsőfokú bíróság az egyes szerződéskötéseket az azonnali hatályú felmondás indokaként, emellett az Mt. 179. § (1), (2), (3) és (5) bekezdésében foglaltak alapján, a viszontkereset részeként is vizsgálta. Kifejtette, az alperesnek kellett bizonyítani az azonnali hatályú felmondás indokai jogszerűségét és azt, hogy a felperes ügyvezetőként jogellenesen, rossz gazda módjára járt-e el, megsértve az alperes gazdasági érdekeit, illetve azokat figyelmen kívül hagyva kárt okozott.

[22] Az elsőfokú bíróság az cég7 bútortvásárlások tekintetében a felperes személyes nyilatkozatával szemben munkatárs1 alperesi törvényes képviselő nyilatkozatának, továbbá Alperesi irodavezető irodavezető, munkavállaló2 logisztikai vezető, munkavállaló1 raktáros tanúvallomásainak tulajdonított jelentőséget. Valamennyien azt adták elő, hogy a számlákon megjelölt cég7 bútorokat nem látták, azok nem találhatók az alperes székhelyén, egyik helyiségben sem és kiállításokon sem lettek felhasználva. Ezen kívül a telephely felújításával kapcsolatos munkálatokra és lámpák beszerzésére sem került sor a felperes ügyvezetése alatt, az alperes részére. munkavállaló1 raktáros a felperes előadásával ellentétben nem részt vett cég7 bútorok összeszerelésében.

[23] Mindebből az következett, hogy az azonnali hatályú felmondásban alappal állította az alperes az cég7 bútorok vásárlásával kapcsolatos károkozás tényét, amelyeket számlával is igazolt a perben. Azt is bizonyította, hogy ezek a bútorok nem kerültek az alperesnél beépítésre, felhasználásra. A kiállított üzembehelyezési jegyzőkönyv a tanúvallomásokkal szemben nem bizonyította a felperes állítását. A felperes erre tekintettel megszegte a felelős gazdálkodás szabályait és az cég7 bútorok ellenértékével megegyező 946.240 forint összegű kárt okozott az alperesnek, ami súlyos, szándékos és jelentős mértékű kötelezettségszegésnek minősült és önmagában is megalapozta a munkaviszony azonnali hatállyal történt megszüntetését.

[24] A felperes által kötött egyéb szerződések kapcsán az elsőfokú bíróság irányadónak tekintette alperesi tulajdonos nyilatkozatát, aki szerint a tréningeket elsősorban cégen belül valósították meg az alperesi vállalatcsoportnál. Írásbeli szabályozás nem volt, azonban a felperesnek, mint ügyvezetőnek csak engedéllyel lehetett volna külsős képzési szerződéseket kötni. Erről, mint a szokásos ügymenet részéről a korábbi ügyvezető a feladatok átadása-átvétele során tájékoztatást adott. A felperes ennek ellenére nem kért engedélyt az azonnali hatályú felmondásban hivatkozott szerződések megkötéséhez és ezek a tételek a költségvetés tervezésekor sem lettek feltüntetve a szerződő partnerekre kiterjedően.

[25] munkatárs¹ törvényes képviselő nyilatkozata alapján azt lehetett megállapítani, hogy vállalkozó² általában havonta egy vezetői értekezletet tartott, heti szintű, kisebb csoportos képzésekre azonban nem került sor. alperesi ügyvezető tanúvallomása szerint a költségvetés tervezetének novemberi elkészítését követően az ügyvezetőnek mindenben egyeztetnie kellett a tulajdonossal, ha attól el kívánt térni. Az ő gyakorlata szerint a tréningek, képzések megtartása is szerepelt a költségvetésben, ezért azokról már nem kellett egyeztetni. Amennyiben rendkívüli költségekre, szerződésre került sor, arról mindig egyeztetni kellett a tulajdonossal. Az ügyvezető önálló döntési jogköre 1-1,5 millió forintba terjedt ki. A megvalósult kiadásokról havonta jelentést kellett küldeni a tulajdonosok által elérhető szerverre. Alperesi irodavezető tanúvallomása szerint vállalkozó² általában havi egy alkalommal vett részt tréningeken az alperesnél, ami inkább a vezetői megbeszélések moderálásának minősült. Ezen kívül más, 4-5 fős tréningekre az irodai alkalmazottak esetében nem került sor. Marokházi név területi igazgató tanúvallomása szintén azt támasztotta alá, hogy vállalkozó² vezetői tréningeket moderált az alperesnél, 1,5 év alatt 4-6 alkalommal. Ezen kívül értékesítőknak is tartott megbeszéléseket, de 4-5 fős csoportoknak tartott tréningekre nem került sor. Ezzel egyező vallomást tett alkalmazott¹ alperesi munkavállaló is.

[26] Az elsőfokú bíróság értékelte vállalkozó² tanúvallomását is, aki előadta, hogy a felperessel már 2014 óta rendszeresen dolgoztak együtt, tréningeket tartottak, cégek átvilágítását végezték. A tanú azt adta elő, hogy az alperesnél a szerződésekben vállalt képzéseket megtartotta, mindez elő- és utómunkálatokkal járt. A tanúk vallomása és a jelenléti ívek alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy vállalkozó² a vele, mint egyéni vállalkozóval kötött szerződés alapján tartott képzéseket, tréningeket az alperesnél, ezért az alperes nem bizonyította a károkozást, a szerződés tárgyaként meghatározott képzések ugyanis megvalósultak. Az elsőfokú bíróság ezért a vállalkozó²-nek, mint egyéni vállalkozónak kifizetett díjak tekintetében elutasította a viszontkeresetet. A cég³-vel megkötött szerződést azonban jogellenesnek találta, mert azok alapján nem történt teljesítés. Ezért ebben a körben a viszontkeresetnek megfelelően marasztalta a felperest.

[27] Az elsőfokú bíróság a vállalkozó¹-gyel kötött szerződést illetően azt állapította meg, hogy vállalkozó¹ tanúvallomásával és a felperes előadásával szemben az alperes átvilágítására vonatkozó dokumentációt az alperes képviselői, alperesi tulajdonos illetve munkatárs¹ nem kapták meg. Az alperesnél senki nem ismerte vállalkozó¹-ot, aki a házastársán, vállalkozó² név² keresztül került üzleti kapcsolatba a felperessel és rajta keresztül az alperessel. vállalkozó¹ tanúvallomása alapján nem volt bizonyított a szerződésben megjelölt szolgáltatások teljesítése. Az alperes eredményesen bizonyította, hogy vállalkozó¹ tényleges tevékenységet, konkrétan átvilágítást és az ösztönző rendszer felülvizsgálatára vonatkozó javaslatot nem készített, vagyis nem nyújtott szolgáltatást az alperesnek. Az elsőfokú bíróság életszerűtlennek találta, hogy úgy került sor az alperesi gazdasági társaság átvilágítására, hogy a cégvezetőktől semmilyen okiratokat nem kértek be, csupán a cég vezetését, működését nem ismerő új ügyvezetőként tevékenykedő felperes által adott iratok alapján került sor átvilágításra, írásos dokumentáció mellőzésével.

[28] Az elsőfokú bíróság azt is értékelte, hogy a felperes az alperes ügyvezetőjeként úgy fizetett ki jelentős összeget a tanúnak az eredeti megbízási szerződésen felül sikerdíjként,

hogy az annak alapjául szolgáló tevékenység az eredeti szerződésben már szerepelt. A felperes feladata lett volna, hogy új ügyvezetőként tisztában legyen a munkáltató működésével és adott esetben intézkedéseket hozzon a jutalékrendszer felmérése, esetleges megváltoztatása tárgyában. A felperes azzal, hogy mindezt egy külső vállalkozóra bízta 3.000.000 forint díjazás ellenében, a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét súlyosan gondatlanul szegte meg. Ez a felperesi magatartás az azonnali hatályú felmondásnak szintén jogszerű indokát képezte. A felperes e magatartásával a kifizetett díjazással egyező összegű kárt okozott, ezért a viszontkereseti kérelem e körben alapos volt.

[29] Az elsőfokú bíróság a vállalkozóval kötött szerződést illetően szintén arra a következtetésre jutott a tanúvallomások alapján, hogy az alperes munkavállalói vállalkozóhoz hasonlóan vállalkozót sem ismerték. Vállalkozó a felperesnek személyes ismerőse volt, akitől a felperes az élettársával együtt bérelte a tanú remeteszőlősi ingatlana egy részét. Az elsőfokú bíróság a felelős vezetőtől elvárható magatartással ellentétes eljárásnak minősítette, hogy a felperes úgy kötött megbízási szerződést vállalkozóval az első munkanapján, hogy az érintettel bérbeadói jogviszonyban állt. Az együttműködés megkötésekor az sem volt számukra világos, hogy mi is lesz pontosan vállalkozó feladata, hiszen a felperes az első munkanapján még nem is lehetett tisztában az alperesi társaság helyzetével, működésével, ezen kívül a perben elismerte, hogy a tanú részéről nem került sor szerződések megkötésére. Az írásbeli megállapodás üzletszerzésre vonatkozott, illetve az alperesi termékek kiejánlására és mindezt a tanú fix díjazásban részesült. A szerződésben meghatározott és kiszámlázott összesen 3.600.000 forintot az alperes megfizette vállalkozónak. Az elsőfokú bíróság mindezt a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettség súlyosan gondatlan és jelentős mértékű megszegéseként értékelte, ami önmagában is jogszerű indokát képezte az azonnali hatályú felmondásnak. Azt is megállapította, hogy a felperes a fenti magatartásával a szerződés alapján kifizetett összeggel egyező mértékű kárt okozott az alperesnek, ezért a viszontkereset ebben a körben is megalapozott volt.

[30] Az elsőfokú bíróság a cég3-vel megkötött megbízási szerződést illetően azt állapította meg, hogy ez a szerződés tanácsadói és oktatói munkára vonatkozott, a szerződést a megbízó és a megbízott oldaláról is a felperes írta alá. A szerződés önmagában is sértette az összeférhetlenségi nyilatkozat 4. pontjában foglaltakat, mivel azt a felperesnek jelentenie kellett volna. A szerződés tárgya átfedésben volt a felperes ügyvezetői feladataival. A tanúvallomások ugyanis megerősítették, hogy a felperes kiválasztásánál a pszichológiai, szervezettefejlesztési tapasztalatai is relevánsak voltak. Ezzel szemben egyik tanú sem tudta megerősíteni, hogy a cég3 bármilyen tevékenységet végzett az alperes érdekében. Ezért a cég részére kifizetett összesen 10.096.500 forint megbízási díj kárnak minősült, az alperes viszontkeresete e körben is alapos volt. A felperes súlyosan kötelezettségszegő magatartása egyben alapos indoka volt az azonnali hatályú felmondásnak is.

[31] Az autóbérlés kapcsán az alperes egy gépjármű típus 1 gépjármű, továbbá egy tehergépjármű használatával kapcsolatos kiadásokat kívánt kárként érvényesíteni. A felperes a munkaszerződése alapján gépjármű típus 1 kategóriájú gépjármű használatára nem volt jogosult. A gépjármű típus 2 gépjárműre vonatkozó bérleti szerződés pedig nem nyári időszakra vonatkozott szemben Tanú3 tanúvallomásával. A szerződés 2020. október 1-jétől

2021. január 15-ig terjedő, határozott időre szóló, abban a felek 3,5 hónapos felmondási időt kötöttek ki, ami az alperes számára nyilvánvalóan nem volt kedvező a szerződés teljes időtartamát figyelembe véve. A gépkocsit bérbeadó cég a felperes lakóhelyén, Település 1 volt. Ezzel kapcsolatban azonban nem volt tisztázott, hogy a felperes vizsgált-e több lehetőséget a gépkocsi bérlete során. A becsatolt javítási és bérleti díj számlákból nem lehetett megállapítani, hogy pontosan mikor, ki által okozott sérülések kerültek kifizetésre. Az autóbérlések kapcsán a bérleti szerződések mögött tényleges teljesítés nem történt, a szerződések indokoltsága sem volt megállapítható, ezért az elsőfokú bíróság e körben is alaposnak találta a viszontkeresetet, megállapítva, hogy 2.048.510 forint összegben a felperes kárt okozott az alperesnek. Az elsőfokú bíróság a felperes kártérítési felelősségét megállapíthatónak találta a céges gépjármű javításával kapcsolatos költségek tekintetében is, mivel az alperes a felperes által okozott károk javításának a költségeit érvényesítette a perben.

[32] A traffipax jelzőkészülék vásárlása szintén ellentétes volt a felelős gazdálkodás követelményeivel, mivel az alperes működését tekintve egy szükségtelen, indokolatlan kiadás volt, ami ráadásul a közlekedési szabályok megszegése esetén ad információt a gépkocsi vezetőjének.

[33] A felperes számára kifizetett, járulékokkal együtt összesen 1.440.000 forint bónusz tekintetében az elsőfokú bíróság elutasította a viszontkeresetet, mert érvelése szerint nem volt vitatott, hogy az alperesnél minden munkavállaló részesült bónuszjuttatásban. Ezért 2019. évre a felperest is megillette a részarányos juttatás, amit előadása szerint alperesi tulajdonos 50 %-os mértékben engedélyezett a számára.

[34] Az elsőfokú bíróság a viszontkeresetet elutasította az osztrák ügyvédi irodának kifizetett megbízási díj tekintetében is, arra hivatkozva, az alperes nem bizonyította az ehhez kapcsolódó jogellenes felperesi magatartást.

[35] A Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 512. § (1), (2) bekezdése értelmében a pertárgyértéket 40.760.704 forintban állapította meg. A felperes pernyertességét 13 %-ban, az alperes pernyertességét 87 %-ban határozta meg. A túlnyomórészt pernyertes alperes perköltségét arra figyelemmel állapította meg, hogy a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdés a) és b) pontjaira figyelemmel, a költségjegyzéken felszámított ügyvédi munkadíj eltúlzott volt a perbeli képviselettel járó munka és a tárgyalásokon való részvétel alapján.

A felperes fellebbezése

[36] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a kereseti kérelemnek helytadó döntés meghozatalát, vagyis az alperes

marasztalását kérte 10.572.000 forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés megfizetésére. Az alperesi viszontkeresetet elutasító ítéleti rendelkezés helybenhagyása mellett, a kártérítés megfizetésére irányuló ítéleti rendelkezések megváltoztatását is kérte a viszontkereset elutasításával.

[37] Másodlagos kérelmében a Pp. 381. §-a alapján a viszontkeresetet elutasító ítéleti rendelkezés helybenhagyása mellett az egyéb ítéleti rendelkezések tekintetében, az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását kérte első- és másodfokú perköltsége érvényesítésével. A felülbírálati jogkört a Pp. 369. § (1) és (3) bekezdés a), b), c), d) és e) pontjaiban jelölte meg.

[38] A felperes vitatta a kártérítési felelősség feltételeinek fennállását, mely körben kérte figyelembe venni a Kúria Mfv.III.10.033/2016/5. számú határozatában, továbbá a BH2004.9.372 számon közzétett határozatban kifejtetteket.

[39] Az elsőfokú ítélet iratellenességét állította a vállalkozóval létrejött szerződés tekintetében. Az elsőfokú bíróság által megállapított 2019. június 1-jei időpont elírás volt a szerződésen. vállalkozó a felperes előadásával egyezően adta elő a vallomásában, hogy 2019. szeptember 1-jén kötötték meg a szerződést. A téves időpont alapján az elsőfokú bíróság alaptalanul következtetett arra, hogy a szerződés megkötésére a felperes első munkanapján sor került.

[40] Iratellenes megállapítás, hogy e szerződés alapján szolgáltatásra nem került sor. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta vállalkozó tanúvallomását, aki azt adta elő, hogy 2020. március-áprilisában történtek meg az első értékesítések. Konkrét felsorolást is közölt az ügyfelekkel kapcsolatban és azt is felajánlotta, hogy a szükséges dokumentációt (e-maileket, Telefonszolgáltatás üzeneteket) becsatolja. Ezzel egyező nyilatkozatot tett a felperes, amikor azt adta elő, hogy vállalkozó egy lobbitevékenységet végzett, amihez hozzájárult a Covid-helyzet és az, hogy az alperes nem foglalmazott olyan tisztítószereket, amelyekre a pandémia idején szükség volt. Mindezek mellett értékelni kellett az elsőfokú eljárás során becsatolt okirati bizonyítékokat, vagyis a teljesítésigazolásokat, a Telefonszolgáltatás és e-mail üzeneteket, amit az elsőfokú bíróság elmulasztott. Azt sem vette figyelembe, hogy a megbízási – tanácsadási - szerződésnek nem feltétele az eredményesség, különösen a Covid világjárvány során.

[41] A vállalkozó1-gyel kötött szerződés kapcsán is történt ellenszolgáltatás, az elsőfokú ítélettel ellentétben. vállalkozó1 a tanúvallomásában egyértelműen nyilatkozott a tanácsadói szerződés alapján ellátandó feladatairól. Az alperesi társaság gazdasági működését kellett átvilágítani, továbbá az ösztönzőrendszer felülvizsgálatára, esetleges átalakítására javaslatot készíteni. Az elvégzett munkáról jelentés készült, amit vállalkozó1 pendrive-on átadott a felperesnek, illetve többször is egyeztettek. Konkrét javaslata volt a jutalékrendszer átalakítása tárgyában. A tanúvallomást erősítette meg a felperes személyes nyilatkozata, mert

a tanúval egyezően adta elő vállalkozó1 feladatait és azt is, hogy az átvilágítás eredményét a felperes az osztrák ügyvezetőnek személyesen adta át. A felperes célja volt, hogy átvilágítsák a bérrendszert az alperesnél, de a Covid-helyzet miatt az átalakítást nem lehetett megvalósítani. A bérrendszer átalakítása a munkavállalók ellenállásba ütközött, ami közrehatott a felperes munkaviszonya megszüntetésében. Az elsőfokú bíróság alaptalan következtetésre jutott azzal kapcsolatban is, hogy az átvilágítási dokumentációt alperesi tulajdonos bizonyítottan nem kapta meg. A tárgyaláson ugyanis ilyen kérdés nem hangzott el, ezért a munkáltatói jogkör gyakorlója nem is nyilatkozott ebben a témában.

[42] munkatárs1 név alperesi törvényes képviselő elismerte, hogy a felperes tőle, mint pénzügyi vezetőtől anyagokat kért. A felperes a 2020-as költségvetési tételekről is egyeztetett vele. Ezeket a releváns körülményeket az elsőfokú bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, nem értékelte a becsatolt teljesítési igazolásokat sem és téves következtetéseket vont le az átvilágításhoz szükséges okiratok hiányával, illetve a felperes pénzügyi képesítésével kapcsolatban is. A felperes pénzügyi képesítéssel nem rendelkezett és a kinevezését követően az alperesi társaságot sem ismerte. A tervezett átalakításoknak munkatárs1 is ellenállt. A felperes objektív információkra volt szüksége, ezért nem fordult a cég ügyvédjéhez, adótanácsadójához.

[43] Lényeges körülmény, hogy a megbízási szerződések megkötése önmagában nem minősül károkozó magatartásnak az ügyvezetői feladatok tekintetében (BH2004.9.372). Az ügyvezetőt eredményfelelősség nem terheli, tehát nem elvárás, hogy a tevékenysége nyereségre vezessen. A felperes egy ellenséges környezetben kezdte meg a munkáját, ezért látta indokoltnak külsős szakértők bevonását. Az alperesnél nem volt olyan belső szabályzat vagy utalási rend, amely megszegése megállapítható. A felperes ügyvezetői tevékenysége nem minősült jogellenesnek, az a normális üzleti kockázat körébe tartozott. A jutalom saját maga számára történő átutalása sem minősült jogellenes magatartásnak.

[44] A felperes vitatta a cég3-vel kapcsolatos ítéleti megállapításokat is. Az elsőfokú bíróság önmagának ellentmondó megállapításokat tett az ítélet [12] és [77] bekezdésében. A felperes, miután elnyerte az alperesnél az ügyvezetői pozíciót, a cég3-nél fennállt munkaviszonyát 2019. május végéig megszüntette. Ezt követően vállalkozó2 látta el a társaság operatív működésével kapcsolatos teendőket, ezért az ő tevékenysége, munkavégzése a cég3 teljesítéseként minősült. Az elsőfokú bíróság tévesen rögzítette, hogy a cég3-vel kötött szerződés olyan feladatokat tartalmazott, amelyeket a felperesnek ügyvezetőként el kellett volna látnia. Az alperes nem bizonyította a felperes munkaköri feladatait, ezen kívül egy ügyvezetőnek nem kell minden egyes munkafázishoz értenie. A felperes ügyvezetőként szabad kezet kapott, voltak saját elképzelései és az ennek megfelelő döntéseket meghozta. Nem volt jelentősége, hogy vállalkozó2 a cég3 képviselőjében, vagy egyéni vállalkozóként végzett tevékenységet. Az elsőfokú bíróság a periratokkal ellentétesen állapította meg, hogy a tanúk egyike sem tudott beszámolni a cég3 tevékenységéről. Az alperesi tanúk vallomása nem tekinthető minden kétséget kizáró bizonyítéknak, hiszen vállalkozó2 jogviszonyának részleteiről nem is kellett tájékoztatni őket. Ugyanakkor mindannyian személyesen ismerték őt. Mindezek alapján az alperes nem bizonyította a kártérítési felelősség fennállását.

[45] Az elsőfokú bíróság azt is alaptalanul állapította meg, hogy a felperes nem egyeztetett az alperes tulajdonosával és nem kért engedélyt a szerződések megkötéséhez. munkatárs1 név maga is azt nyilatkozta, hogy az egyes tételeket a költségvetés tervezése során már nem feltétlenül kellett név szerint rögzíteni. A 2019. novemberében a költségvetés egy csomagban lett elfogadva az ügyvezető és az anyavállalat részéről is.

[46] Az alperes működésével kapcsolatos releváns adatokra alperesi ügyvezető korábbi ügyvezető a tanúvallomásában azt adta elő, hogy minden év novemberében készült el a következő évre vonatkozó költségvetés, illetve a menedzsment minden hónapban riportot küldött a cég külföldi tulajdonosainak egy szerverre feltöltve. Erre tekintettel alperesi tulajdonos hozzáfért a releváns adatokhoz, emellett havonta, később negyedévente az egyes riportokkal kapcsolatos megbeszélések is zajlottak és problémát senki nem jelzett a felperesnek.

[47] Az összeghatárokkal kapcsolatban sem volt írásbeli szabályozás, erre is nyilatkozott alperesi ügyvezető. alperesi tulajdonos a felperessel folyamatosan egyeztetett. Írásbeli szabály hiányában a felperesnek nem volt szüksége külön engedélyekre a szerződések megkötéséhez. Az elsőfokú bíróság e tényeket teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, ezért okszerűtlen következtetésekre jutott.

[48] Az cég7 bútorvásárlással kapcsolatban sem bizonyított a károkozás. A felperes elbocsátása és a tanúvallomások között eltelt hosszú időszak alatt bármi történhetett a bútorokkal. alkalmazott1 a tanúvallomásában azt adta elő, hogy szerelt össze cég7 bútort, illetve részt vett bútorvásárlásban, ebből pedig az következett, hogy volt olyan gyakorlat az alperesnél, hogy az cég7-ban vásároltak bútorokat. Az alperes ezzel szemben nem igazolta, hogy a felperes magáncélra, a remeteszőlősi házba vásárolt bútorokat, szemben az üzembehelyezési jegyzőkönyv tartalVállalat 1al.

[49] A bérelt autók kapcsán az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a bérelt autó használatára a felperes szabadsága idején került sor, vagyis a kollégáknak az autót nem kellett látniuk. Az alperes gépjárműnyilvántartást, munkaügy papírokat nem csatolt, ezért az elsőfokú bíróság mindössze munkatárs1 kétséges tartalmú vallomására alapította az ítéletét és nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a felperes bizonyítási szükséghelyzetben volt. A szerződés időtartama és a felmondási idő összevetése is megalapozatlan következtetésre vezetett. Mindezek alapján nem lehetett megállapítani a jogellenes ügyvezetői eljárást és a kártérítés feltételeinek fennállását sem.

[50] Az összeférhetetlenség kapcsán jelentőséget kellett tulajdonítani annak, hogy alperesi tulajdonos 1,5 évig nem ellenőrizte a cég3 cégjegyzék adatait és nem kért igazolást a felperestől az ügyvezetői tisztsége fennállásáról. Senki nem kérdőjelezte meg a felperes által

készített havi menedzsment riportokat, ezzel szemben a felperes már az első bemutatkozásán eleget tett a tájékoztatási kötelezettségének a gazdasági társasága tekintetében. Az alperessel kötött munkaviszonya alatt pedig új munkaviszonyt nem létesített. Az összeférhetetlenséggel kapcsolatos feltételek megtárgyalásában Tanú1 és tanú2 tanúk nem vettek részt. Az összeférhetetlenséggel kapcsolatos alperesi előadást egyebekben részletesen cáfolta az elsőfokú eljárásban, amit az elsőfokú bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyott.

[51] A társaság által adott felmentvény kizárta a kártérítési felelősséget. A felmentvény ugyanis azt igazolja, hogy ügyvezetőként az alperesi társaság érdekeinek megfelelően járt el és előre felmentették a kártérítési felelősség alól mindkét üzleti évre. Annak ellenére, hogy munkaviszonyban látta el az ügyvezetői tisztséget, a Ptk. releváns szabályait is alkalmazni kellett. A Ptk. 3:117. § (1), (2) bekezdését azonban az elsőfokú bíróság egyáltalán nem vette figyelembe. Az alperes pedig nem bizonyította, hogy a felmentvény megadásakor nem fért hozzá valamennyi releváns információhoz, figyelemmel a menedzsment riportokra és a személyes megbeszélésekre. 2019. június 1-je és 2020. október között valamennyi ügyvezetői riportot elfogadták, azokkal semmilyen probléma nem merült fel. A kifizetett számlák is fel lettek tüntetve, azokat 1,5 évig mégsem találták indokolatlannak az alperesi tulajdonosok.

[52] Az elsőfokú bíróság nem értékelte a 2019. évi beszámolóhoz készült könyvvizsgálói záradék, illetve jelentés adatait sem. Ezek azt tartalmazták, hogy aggályos a cég3-nél betöltött ügyvezető pozíció és az egyéni vállalkozói igazolvány. Mindezek alapján kizárt, hogy az alperesnek nem volt releváns információja az összeférhetetlenségi kérdésekről.

[53] A felperes a piaci szolgáltatásokat a jó gazda módjára választotta ki, mert a korábbi, jó személyes tapasztalat alapján szakemberektől rendelt meg szolgáltatásokat. Ez nem volt példanélküli, tekintettel arra, hogy alperesi ügyvezető korábbi ügyvezető is azt adta elő a tanúvallomásában, előfordult, hogy olyan képviselővel kötött szerződést, akit ismert, vagy akivel jó viszonyban volt.

[54] Az elsőfokú bíróság az Mt. 179. § (4) bekezdése alapján nem foglalt állást a károsult kárenyhítési kötelezettsége, vétkes közrehatása tárgyában. Vétkes munkáltatói közrehatásnak minősül a bírói gyakorlat szerint, amennyiben a munkáltató hosszabb időn át eltűri a károkozó, szabálytalan munkavégzést. Jelen ügyben az alperes nem tett kísérletet a kár enyhítésére, nem kért be adatokat a megbízottaktól, nem vizsgálta felül a teljesítéseket, csak kifizette a megbízási díjakat. Az elsőfokú eljárásban ezzel kapcsolatban semmilyen bizonyításra nem került sor, az alperes kizárólag azzal érvelt a perben, hogy sürgősség teljének tekintette a felperes által kötött szerződéseket.

[55] vállalkozó1 és vállalkozó szerződésének megvalósulásában közrejátszott a 2020 márciusi COVID helyzet mellett, bizonyos adójogi szabályok megváltozása. Az ügyvezető

felelősségét az alapján kell megítélni, hogy a döntése meghozatalakor kellő gondossággal járt-e el, mert önmagában a kockázatvállalás még nem jelent gondatlan eljárást. A felperes esetében ugyanakkor kellő gondosság mellett sem lehetett előre látni a kárt, mint következményt (Pest Megyei Munkaügyi Bíróság 3.M.570/1980.).

[56] Az Mt. 209. § (5) bekezdése alapján az alperes nem bizonyította a kártérítési felelősség valamennyi törvényi feltételét. Önmagában a rossz üzleti döntés nem alapozza meg az ügyvezető kártérítési felelősségét, még abban az esetben sem, amennyiben azzal a társaságnak kárt okoz. Az utóbb tévesnek bizonyuló gazdasági döntés a természetes kockázatviselés körében értékelhető. Kártérítési felelősséget legfeljebb az irracionális, észszerőtlen kockázatvállalás eredményezhet. Az alperes azonban nem bizonyította, hogy a felperes ügyvezetőként nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Nem bizonyította, hogy szerződéseket nem teljesítették, tehát nem igazolta a kárt sem.

[57] Az elsőfokú bíróság az ítéletében rendkívül leegyszerűsítette a tényállást, több kérdésben bizonyítottság hiányában is az alperes álláspontját fogadta el, pusztán arra hivatkozva, hogy a felperes az ismeretségi körébe tartozó személyekkel kötött szerződéseket olyan szolgáltatásokra, amelyekre az alperesnek nem volt szüksége. Konkrét feladatlista hiányában a felperes egyszemélyes ügyvezetőként szabad mérlegelési, döntési lehetőséget kapott a cég operatív irányítása, működtetése során, amit szintén értékelni kellett azzal, hogy a tulajdonos nem ellenőrizte és csak utólag sérelmezi a döntéseit.

[58] A szerződések teljesítésének megítélése szakkérdés. Annak vizsgálata, hogy történt-e rossz üzleti döntés és azzal összefüggésben károkozás, szakértői kompetenciába tartozik, azonban az alperes bizonyítást nem ajánlott fel. Pusztán állította, hogy szükségtelen és fiktív szerződések történtek.

[59] Az elsőfokú bíróság a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdésében foglalt kötelezettségét is megsértette, mert nem vont le következtetéseket a bizonyítási szükséghelyzettel, az alperes által becsatolni elmulasztott iratokkal kapcsolatban és nem indokolta meg, hogy miért tért el a precedensképes kúriai határozattól, a bizonyítékokat hiányosan értékelte, ezért az Mt. 6. §-a és az Mt. 179. §-a megsértésével megalapozatlan következtetésekre jutott.

[60] Az elsőfokú bíróság a bizonyítási kérdésekben adott tájékoztatást a feleknek, mégis ezzel ellentétesen járt el, mert lényegében bizonyítás nélkül fogadta el a viszontkeresetben foglaltakat, szubjektív alapon tekintette szükségtelennek a felperes szerződéskötéseit, mindezzel a Pp. 276. § (5) bekezdését is megsértette. A 265. § (3) bekezdés megsértésével nem a megfelelő következtetéseket vonta le a gépjárműnyilvántartás, a szervízsámlák, a felperesi e-mailek és a 2019. évi könyvvizsgálói jelentés becsatolásának elmaradása körében.

Az alperes csatlakozó fellebbezése

[61] Az alperes viszontkeresetet elutasító ítéleti rendelkezésekkel szemben előterjesztett csatlakozó fellebbezését az ítéltábla a 2.Mfv. 31.069/2023/6-I. számú – jogerőre emelkedett – végzésével visszautasította.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[62] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a felperesi fellebbezéssel érintett körben az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

[63] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság pontatlan, illetve hiányos megállapításai nem befolyásolták az ügy érdemi elbírálását, ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatása nem indokolt. Az ítélet hatályon kívül helyezésére sincs lehetőség, mert az ügy érdemi elbírálására kiható lényeges eljárási szabálysértés nem történt.

[64] A felperes alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében a Kúria határozataira, mivel azok a teljesen eltérő tényálláson alapultak, ezért nem voltak alkalmazhatók jelen jogvita elbírálásakor, az azoktól való eltérést ezért nem kellett indokolni.

[65] Az elsőfokú bíróság tényyszerűen állapította meg a vállalkozóval létrejött szerződés keletkezését, az okirati bizonyítékot ugyanis az elírásra történő hivatkozás nem teszi kétségesse. Ugyanakkor ennek nincs relevanciája, mert vállalkozó bizonyítottan semmilyen érdemi tevékenységet nem fejtett ki az alperes érdekében, ezért a felperes révén kifizetett díjazás károkozásnak minősült. Nem annak volt jelentősége, hogy ez a felelőtlen vezetői magatartás mikor történt, hanem a szerződéskötés tényének és annak, hogy még arra sem tudtak választ adni a szerződő felek, hogy mi lett volna a szerződés célja. Ezzel kapcsolatban figyelembe kellett venni a felperes perbeli nyilatkozatait, továbbá munkatárs1, Alperesi irodavezető és munkavállaló2 tanúvallomását, illetve az alperesi beadványok tartalmát.

[66] A felperes közreműködésével vállalkozó lényegében kizárólagos jogot szerzett ügyféltalálkozók szervezésére, partnerek felkutatására, értékesítésre. Ez önmagában is ellentétes volt az alperes érdekeivel, amellett, hogy nem valós szolgáltatásra irányult. A felperes azonos szövegezéssel kötött szerződéseket a cég3-vel, vállalkozó1-gyel és vállalkozó2-vel is. Ezzel szemben azonban a csatolt álláshirdetések igazolják, hogy az alperes alapvetően értékesítő lényegesen alacsonyabb ellenértékért dolgozó munkavállalók útján látta el az ilyen típusú feladatokat, szemben a felperes baráti köréhez tartozó személyekkel. Nem volt peradat arra, hogy vállalkozó havonta jelentéseket készített, csupán az alperes székhelyén

kívül egyeztetett a felperessel. A szerződő felek nem piaci, hanem baráti alapon lettek kiválasztva, akik belső szakmai oktatáson, képzésen nem is vettek részt. A felperes által kötött szerződések az alperest elzárták attól, hogy további szerződéseket kössön. A vállalkozó szerződésében meghatározott egyéb feladatok ellátása éppen a felperes, mint ügyvezető feladata lett volna. Ennek ellenére a saját feladatai ellátására a piaci ártól lényegesen magasabb áron kötött szerződést, nem jutalékos alapon, hanem havi fix díjazás ellenében. vállalkozó ellentmondásos tanúvallomását cáfolta munkatárs1 ügyvezető nyilatkozata, ezen kívül nem álltak rendelkezésre vállalkozó havi riportjai sem.

[67] A felperes és vállalkozó saját nyereségük érdekében kötöttek üzletet az alperessel és a cég2-vel is, tehát duplán okoztak kárt, mert részben ugyanolyan szolgáltatásra havonta, történt díjfizetés mindkét társaság részéről, ügyfélszerzésre viszont nem került sor. A felperes az alperes gazdasági érdekeivel ellentétesen járt el, mert a saját hasznára tevékenykedett. Ezt alátámasztják a perben becsatolt levelezések is. vállalkozó kizárólag 2020 február-áprilisában folytatott tevékenységet, ami a COVID-dal kapcsolatos olyan termékekre vonatkozott, amelyek nem képezték az alperesi társaság profilját. A becsatolt e-mailek sem igazoltak az alperesi cégcsoporthoz kapcsolódó tevékenységet. A felperes felelősségét az is felveti, hogy olyan társasággal szerződött, amely kényszertörlési eljárás alatt van és végrehajtási eljárások is érintik.

[68] vállalkozó1-gyel kapcsolatban, aki vállalkozó2 házastársa, szintén alaptalan a fellebbezés, mivel ebben az esetben sem történt ellenszolgáltatás, ezért a kifizetett összeg kárként jelentkezett. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a bizonyítékokat, miszerint vállalkozó1 az ösztönzőrendszer átalakítására nem készített javaslatot, a bérrendszer átalakítására nem került sor, ez utóbbit maga a felperes is megerősítette. vállalkozó1 esetében a szerződésen felül további 1,5 millió forint díjazás kifizetése emiatt is teljesen indokolatlan volt pusztán arra hivatkozva, hogy a jutalékrendszer átalakítása jelentős költségmegtakarítást jelent az alperes számára. Az átvilágítással kapcsolatos állítások sem nyertek bizonyítást a perben. Ezt egyértelműen cáfolta munkatárs1, Alperesi irodavezető, munkavállaló2 tanúvallomása. vállalkozó1 az alperes pénzügyi átvilágítását sem végezte el. munkatárs1 akkori pénzügyi vezetőtől vállalkozó1 nem kért iratokat, nem is ismerték egymást. Az elsőfokú ítélet e körben helyesen utalt az életszerűség követelményére is. A felperes pedig alaptalanul hivatkozott a bizonyítási szükséghelyzet következményeire. A felperes által állított e-mailváltásra nem került sor. A felperes nem bizonyította, hogy vállalkozó1 készített jelentést, ezért annak átadására sem kerülhetett sor alperesi tulajdonos részére. Ha készült ilyen jelentés azzal vállalkozó1nak is rendelkeznie kellene. A 2020-as költségvetés, amit a felperes megbeszélt munkatárs1ral, nem nevesítette ezt a szerződést és nincs bizonyíték arra, hogy a menedzsmnt a szerződésről tudott vagy azt jóváhagyta.

[69] A felperes valójában nem rossz üzleti döntéseket hozott, hanem a meglévők mellé további tanácsadókat vett igénybe, folyamatosan károsítva meg az alperest, általa kitalált és el sem végzett szolgáltatásokkal megbízva a baráti körét. alperesi tulajdonos nem utasította a felperest arra, hogy reformálja meg az értékesítési rendszert, semmilyen észszerű körülmény nem indokolta vállalkozó1 megbízását.

[70] Az alperes a cég3-vel és a vállalkozó2-vel kötött szerződéseket illetően a csatlakozó fellebbezésben kifejtetteket a fellebbezési ellenkérelem részeként is kérte figyelembe venni. Eszerint vállalkozó2 egyéni vállalkozóként heti egy alkalommal tartott szervezetfejlesztési tréningeket, a cég3 megbízottjaként pedig havonta egyszer vezetői tréninget, a kiszámlázott és kifizetett összegekért tehát nem történt ellenszolgáltatás, kiterjedően a Vállalat 1 jutalék címén kiszámlázott összegekre is. A teljesítés tényét cáfolja, hogy a számlázás párhuzamosan történt az alperesi leányvállalatok felé a cég3 és vállalkozó2 részéről is. vállalkozó2 a vezetői képzéseket együtt tartotta a cég2 és az alperes munkavállalói részére, havonta egyszer ugyanazon a napon. Részére az alperes és a cég2 összesen 20.721.000 forintot fizetett, ami mindenképpen kirívóan és indokolatlanul magas ellenérték és aránytalan is a Ptk.6:98.§-a alapján.

[71] A heti 4-5 órás szervezetfejlesztési tréningekre bizonyítottan nem került sor, ezért azok kiszámlázása jogalap nélküli volt. A vezetői tréningek kiszámlázása is alaptalan, mert ilyen szolgáltatásra egyik alperesi társaságnak sem volt szüksége és a felperes nem is volt jogosult ilyen szolgáltatásokról egyedül dönteni, különösen a saját cége közreműködésével. A felperes a perben csak a felelősséget kívánja háritani, de valójában minden szerződésről egyedül döntött, egyeztetés nélkül.

[72] A heti 3-4 fős munkavállalói tréninget vállalkozó2 tanúvallomásán kívül valamennyi tanú cáfolta (munkatárs1, Alperesi irodavezető, munkavállaló2, Balák név, alkalmazott1 és Marokházi név). vállalkozó2 kétféle tevékenységért számlázott. Az egyéni vállalkozói szerződése a heti rendszerességgű 4-5 fős tréningekre vonatkozott, ezek egyértelműen nem valósultak meg. A cég3 nevében havi egy, a cég2-vel összevont vezetői üléseken történő részvételért került sor számlázásra, ezeket azonban duplán számlázta ki a két cégre. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a cég3 keresztül történő kifizetések jogellenesek voltak, önmagában az összeférhetetlenség megsértése okán. Ezen kívül a felperes a szerződés tárgyaként megjelölt szolgáltatást végzettségénél fogva maga is el tudta volna látni. Az a körülmény, hogy az elsőfokú bíróság miként értékelte vállalkozó2 jogviszonyát, illetve az alperesi munkavállalók rendelkezésére álló információkat, nem befolyásolta az érdemi döntés helytálló voltát.

[73] Az cég7 bútorgyártással kapcsolatban is megalapozott az elsőfokú ítélet. A felperes által megvásárolt bútorok soha nem voltak az alperes telephelyén, azokat a felperes nem az alperesnek vásárolta. A tanúvallomások egyértelműen cáfolták a felperes előadásait. A számlákon jelzett cég7 bútorokat egyik munkavállaló sem látta, ugyanakkor konyhabútor beszerzése nem is volt indokolt. A megvásárolt lakossági profilú cég7 bútor esetében kapcsolattartóként a felperes akkori élettársa, későbbi házastársa cégvezető és nem egy alperesi munkavállaló lett megjelölve. A felperes az cég1 nevében 10.550.000 forintért vásárolt építőanyagot, csillárokat, lépcsőkorlátot, ezek sem voltak soha az alperesi cégcsoport telephelyén, a felperes által aláírt üzembehelyezési jegyzőkönyv a tanúvallomásokkal szemben nem bizonyítja a felperesi állításokat.

[74] Az elsőfokú ítélet valóban elírást tartalmazott azzal kapcsolatban, hogy a felperes cége az alperessel azonos profilú gazdasági társaság. Ennek ellenére megvalósult az összeférhetetlenség, mert a cég az alperessel rendszeres gazdasági kapcsolatban állt. Bizonyítottan egyértelmű elvárás volt, hogy a felperes ne végezzen más cégnél tevékenységet, mert exkluzív ügyvezetői pozíciót töltött be az alperesnél és a felperes vállalta is, hogy megszünteti az összeférhetetlenséget.

[75] alperesi tulajdonos és munkatárs nem erősítették meg, hogy egy vállalkozótól származó átvilágítási dokumentációt kaptak, ezért nem volt iratellenes az ezzel összefüggő ítéleti megállapítás sem. alperesi tulajdonos részére ilyen kérdés valóban nem hangzott el, ennek ellenére helyes az ítéleti következtetés, hogy átvilágítási dokumentum átvételét a tulajdonos nem erősítette meg, hasonlóan munkatársához. Az elkészített jelentést állítása szerint a felperes átadta alperesi tulajdonosnak. Ezt az állítását a felperesnek kellett volna bizonyítania, ennek elmaradását pedig a terhére kellett értékelni.

[76] A bérelt luxus gépjármű típus 1 gépjárművel kapcsolatban az elsőfokú bíróság ítélete nem hiányos. A felperes fellebbezésében félrevezetően hivatkozott munkatárs vallomására, mert a tanú azt adta elő, hogy ő maga volt szabadságon. Az alperesnek nincs gépjármű nyilvántartása és nem tudja, hogy a felperes pontosan mikor használta a bérelt gépjárművet. munkatárs sem észlelt ilyen járművet a cég székhelyén, illetve szállítójárművet sem. A szállítójárművet a felperes nem az alperes érdekében bérelte, hanem feltehetően a saját solymári építkezésénél használta. Tanúvallomások igazolják, hogy a szállító jármű és a magánhasználatra bérelt luxusautó nem volt megtalálható az alperes székhelyén, erre valamennyi tanú egyezően nyilatkozott. Az elsőfokú bíróság tehát nem csak munkatárs vallomására alapította a döntését. Ha fiktív bérlés történt azért volt jogellenes a felperes eljárása, mert nem történt valódi szolgáltatás. Amennyiben pedig ténylegesen használta a járművet, akkor azzal okozott kárt, mert ilyen kategóriájú gépkocsira nem volt jogosult. A töréskárral kapcsolatban is megalapozott döntést hozott az elsőfokú bíróság. Ebben a körben is alaptalan bizonyítási indítványokat tett a felperes, mivel egy esetleges gépjárműnyilvántartás semmilyen összefüggésben nincs a szervízszámlákkal igazolt kárigény érvényesítésével. A Pp. 265. § (3) bekezdése megsértése nem volt megállapítható.

[77] Az a tény, hogy alperesi tulajdonos nem ellenőrizte az összeférhetetlenség megsértését, nem zárja ki, hogy a felperes ezt a kötelezettséget megszegte. Az alperesnek nem volt kárenyhítési kötelezettsége, figyelemmel arra, hogy az összeférhetetlenség nem szükségszerűen okoz kárt. A károkozás azáltal következett be, hogy a felperes ügyvezetőként a saját cégével és baráti körével kötött szerződéseket és számukra eszközölt kifizetéseket az alperes terhére. Az okozati összefüggés tehát a felperes csalárd eljárása és az ezzel okozott kár között állt fenn.

[78] A felperes becsatolta az alperes és az adótanácsadója közötti levelezést, ez sem tartalmaz olyan adatot, ami érintené az összeférhetetlenséggel kapcsolatos felperesi

kötelezettségeket. A felperes iratellenesen állította a fellebbezésében, hogy a 2019. évi beszámolóhoz készült könyvvizsgálói záradék tartalmazta a cég3-nél fennállt vezetői jogviszonyát. Ilyen megállapítást ugyanis a könyvvizsgálói záradék nem tartalmazott és a Könyvvizsgáló könyvvizsgálóval folytatott levelezés sem. A 2019. évi üzleti beszámolóból sem derült ki, hogy a felperesnek továbbra is fennáll az ügyvezetői mandátuma a saját cégénél. Az egyéni vállalkozói státusza pedig ismert volt, mivel a cég2-nél így számlázott be.

[79] A felmentvény jogi következményére is tévesen hivatkozott a felperes a fellebbezésében, mert a nyilatkozat ügyvezetőséget említ, vagyis nem kifejezetten a felperesre vonatkozott. A felmentvénnel az alperes nem adott felmentést a felperesnek, hiszen abban az időpontban már a felek között munkaügyi per volt folyamatban és az alperes büntető feljelentést is tett. Nem lehetett a felperes javára értékelni, hogy az alperesnél nem voltak belső szabályzatok, mivel ilyenek megalkotása nem kötelező. Ezzel szemben a törvényi előírások betartása egyértelmű követelmény. A perrel érintett szerződéseken kívül a felperes az alperes pénzén vett részt nyaraláson a családjával. Erre sincs külön belső szabályzat tárgyát, mégsem minősül jogszerűnek ez a magatartás.

[80] A COVID járvány nem képezte akadályát vállalkozói és vállalkozó teljesítésének, az ezzel kapcsolatos felperesi érvelések ellentmondásosak voltak. A felperes szükségtelen szerződések kötésével szándékosan okozott kárt az alperesnek. A BH2004.372 jogeset nem volt alkalmazható jelen jogvitában. A felperes magatartása nem volt összehasonlítható a BDT2004.959 számú ügyben értékelt magatartással sem, mivel a felperes esetében nem egy tévesnek bizonyult gazdasági döntésről volt szó, hanem tendenciózus, visszatérő, szándékos, folytatólagos károkozó magatartásról. Az ügyvezető döntési szabadságának alapvető korlátját képezi, hogy az általa vezetett cég érdekei alapján kell tevékenykednie. A felperes e követelményt megszegve járt el.

[81] A perben nem volt szükség szakértői bizonyításra, mert nem a gazdasági döntések célszerűsége volt a vita tárgya. A felperes tervezett módon, üzletszerűen kicsatornáztatta a pénzt az alperesi társaságból a baráti köréhez tartozó személyeknek és saját magának. Az alperes nem utólag állt elő kárigénnyel, mert a tudomásszerzőkor haladéktalanul megtette a szükséges intézkedéseket és büntetőeljárást is kezdeményezett.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[82] A felperes fellebbezése részben alapos.

[83] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 370.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül, nem érintve a viszontkeresetet elutasító rendelkezéseket, vagyis vállalkozó2 szerződését, a bónusz juttatás kifizetését és a pert megelőzően a jogi képviselők részére kifizetett, kárigényként érvényesített ügyvédi munkadíjat.

[84] Az ítéltábla elsődlegesen a keresettel kapcsolatos fellebbezést, vagyis az azonnali hatályú felmondás jogszerűségének kérdését vizsgálta. Az elsőfokú bíróság ebben a körben az ügy elbírálásához szükséges mértékben lefolytatta a bizonyítást, a tényállást helyesen állapította meg és a bizonyítékok helyes értékelésével megalapozott következtetésekre jutott a kereset elutasításával.

[85] A felperes ügyvezetőként az Mt. 208. § (1) bekezdése alapján vezető állású munkavállaló volt, a munkaviszonya azonnali hatállyal történt megszüntetésének jogellenességére alapított keresetet az Mt. 78. §-a alapján kellett elbírálni. Az Mt. 78. § (1) bekezdése szerint a munkaviszonyban bármelyik fél azonnali hatállyal megszüntetheti a munkaviszonyt, amennyiben a másik fél a) a munkaviszonyból eredő lényeges kötelezettségét szándékosan, vagy súlyos gondatlansággal jelentős mértékben megszegi, vagy b) olyan magatartást tanúsít, ami a jogviszony fenntartását lehetetlenné teszi. Az Mt. 78. § (2) bekezdése értelmében a jognyilatkozat megtételére 15 napos határidő áll rendelkezésre, amit a munkáltatói jogkör gyakorlója tudomásszerzéséhez képest kell figyelembe venni.

[86] A jogszabály értelmezése körében kialakult egységes bírói gyakorlat szerint a 15 napos határidő számítását illetően azt kell vizsgálni, hogy a jognyilatkozat megtételére jogosult személy mikor jutott valamennyi olyan releváns információ, adat birtokába, amely alapján megalapozottan állást tudott foglalni a jognyilatkozat indokolásában meghatározott magatartás mibenlétét, konkrét tartalmát, adott esetben következményeit és a vétkesség fokát illetően (Mfv.I.10.398/2013/4).

[87] E kérdés vizsgálatát azért találta indokoltnak a másodfokú bíróság, mert a felperes a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az összeférhetetlenséget megalapozó helyzetről a 2019. évi beszámolóhoz fűzött könyvvizsgálói jelentésből tudomást kellett szerezni az alperesnek.

[88] A perbeli azonnali hatályú felmondás kibocsátására 2020. október 20-án került sor. A munkáltatói jogkör gyakorlója nem vitatottan alperesi tulajdonos volt. Az előbbiekre tekintettel azt kellett vizsgálni, hogy a jognyilatkozat indokolásában megjelölt egyes magatartások tekintetében alperesi tulajdonos, mikor jutott valamennyi olyan információ birtokába, ami a felperes magatartásával kapcsolatban a megalapozott döntéshez elégséges volt.

[89] Az alperes többféle indokot közölt, amelyek közül az összeférhetetlenség megsértése folyamatos jellegű kötelezettségszegésnek minősült. Ezzel kapcsolatban figyelembe kellett venni, hogy az Mt. 78. § (2) bekezdésében meghatározott 15 napos szubjektív határidőt a jognyilatkozatot tevő fél nem sérti meg abban az esetben, amennyiben az indokolásban – a jognyilatkozat megtételekor is fennálló - folyamatos

[96] Az elsőfokú bíróság az előbbi jogszabályi rendelkezésekre figyelemmel a Pp. 279. § (1) bekezdése megsértése nélkül, helytállóan értékelte a bizonyítékokat és megalapozott következtetésekre jutott az azonnali hatályú felmondás jogszerűségét illetően.

Az ítélet indokolásának egyes hiányosságai nem befolyásolták az érdemi döntés helytálló voltát, ezért ebben a körben az elsőfokú ítélet megváltoztatása és hatályon kívül helyezése sem volt indokolt.

[97] A munkaszerződés 1.4 pontja szerint a felperes arra vállalt kötelezettséget, hogy az alperes egészének sikeres és eredményes működése érdekében a munkaköre ellátása során a törvényes előírások és a munkáltatói érdekek mentén szakértelmét, tudását a munkáltató célkitűzéseinek megvalósítására fordítja. A munkaszerződés 1.5 pontja az Mt. 211. § (1) bekezdésének betartására vonatkozott. A munkaszerződés 4.2 pontjában kifejezetten úgy rendelkeztek a felek, hogy az összeférhetlenségi szabályok megsértése, az erre vonatkozó nyilatkozatra tekintettel, azonnali hatályú felmondást alapoz meg. A felek e körben az Mt. 211. § (2) bekezdésében rögzített feltételeket is nevesítették. A 9.1 pontban a felperes arra vállalt kötelezettséget, hogy a munkaviszonya fennállása alatt nem tanúsít olyan magatartást, amellyel a munkáltató (alperes) gazdasági érdekeit veszélyezteti.

[98] A cégbéjegyzések szerint a felperes 2010. szeptember 20. napja óta egyedüli tagja, azaz tulajdonosa és vezető tisztségviselője (ügyvezetője) a cég3-nek, mely jogviszonyait az alperessel létesített munkaviszonya alatt – általa sem vitatottan - nem számolta fel. A felperes az alperes ügyvezetőjeként és nevében eljárva 2019. november 30. napján tartós megbízási szerződést létesített a saját cége és az alperes között, havi 600.000 forint + áfa díjazás ellenében.

[99] alperesi tulajdonos az alperes törvényes képviselőjeként egyezően nyilatkozott alperesi ügyvezető korábbi ügyvezetővel és Tanú1, továbbá tanú2 tanúkkal arról, hogy a munkaszerződés megkötése előtt egyértelműen közölték a felperessel, a saját gazdasági társaságában fennálló pozícióit, tevékenységét meg kell szüntetnie. A tanúk és a törvényes képviselő egyértelműen nyilatkoztak arra is, hogy a felperest nem mentették fel e kötelezettség alól, pusztán 3-4 hónapos türelmi időt kapott. alperesi tulajdonos az elsőfokú eljárásban azt is előadta, hogy a három magyarországi leányvállalat irányítását bízták a felperesre, ezért 100%-ban igényt tartottak a munkájára, minden egyéb tevékenység kizárásával.

[100] Mindezek alapján az alperes megfelelően bizonyította, hogy a felperesnek az alperesi ügyvezetői tisztségére tekintettel nem csak a cég3-nél fennállt munkaviszonyát, hanem az egyéb társasági jogi pozícióit és a társaság részére végzett valamennyi tevékenységét meg kellett szüntetnie. A felperesnek tisztában kellett lennie ezekkel az elvárásokkal, mivel azt többen, többször is közölték vele. Ennek ellenére nyilvánvalóan szándékosan megszegte az összeférhetlenség körében vállalt kötelezettségét, amikor fenntartotta az ügyvezetői pozícióját.

[101] A felperes a munkaviszonnyal összefüggő kötelezettségeit nem csupán az előbbi magatartásával sértette meg, hanem azzal is, hogy az alperesnél betöltött ügyvezetői

pozíciójában eljárva tartós jogviszonyt is létrehozott a saját társasága (cég3) és a munkáltatója között és erről az együttműködés, tájékoztatás és jóhiszeműség az Mt. 6. § (2) bekezdésében rögzített követelményét megsértve, bizonyítottan nem is tájékoztatta az alperesi tulajdonosokat. A felperestől, mint felelős vezetőől ugyanis elvárható volt, hogy ilyen ügylet esetében ezt kifejezetten jelezze a felettesének, vagyis a tulajdonos képviselőjének. A vétkeség megítélésakor értékelni kell az együttműködési kötelezettséget is (Mfv.I.10.735/2013/11.). Mindezek alapján a felperes nem hivatkozhatott alappal arra, hogy a benyújtott számlákból észrevehették volna, hogy a saját cégével kötött szerződést. A felperes maga is azt adta elő, hogy konkrét cégnevek nem szerepeltek a költségvetési dokumentumokban, azokat csomagként fogadták el. alperesi tulajdonos a konkrét ügyletről csak 2020. októberében – a felperes tevékenységének vizsgálatkor - értesült, ezért az azonnali hatályú felmondásra rendelkezésre álló 15 napos szubjektív határidő megsértését e körben sem lehetett megállapítani.

[102] A felperes tévesen hivatkozott a fellebbezésében annak jelentőségére, hogy az alperessel kötött munkaszerződését követően már újabb társaságban nem szerzett tulajdont és a cég3-vel fennálló munkaviszonyát megszüntette. Az alperes egyértelmű elvárásokat közölt, ezt a felek írásban is rögzítették, a saját társasággal való kapcsolat teljes felszámolása egyebek mellett annak elkerülését célozta, hogy a felperes a saját érdekkörébe tartozó társasággal ne köthessen szerződést mindkét szerződő fél nevében eljárva. A felperes azonban a 2019. júniusában meghatározott türelmi idő elteltével nem csupán az összeférhetetlen helyzetet tartotta fenn, hanem tartós szerződéses jogviszonyt is létesített a saját gazdasági társasága és az alperes képviseletében eljárva.

[103] Amennyiben a felmondás/azonnali hatályú felmondás több indokot tartalmaz, de azok közül akár egyetlen olyan indok bizonyítást nyer, amely önmagában is megalapozza a munkaviszony megszüntetését, abban az esetben jogellenesség nem állapítható meg. (EBH2018.M.18).

[104] Az ítéltábla teljes mértékben egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával abban a tekintetben, hogy a felperes előbbi két magatartása (összeférhetetlen helyzet fenntartása és a szerződéskötés) önmagában, külön-külön is jogszerű indoka volt a munkaviszonya azonnali hatállyal történő megszüntetésének. A felperes magatartásának értékelésekor nem lehetett figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy ügyvezetői feladatokat látott el egy külföldi anyavállalat magyarországi leányvállalatainál. Az ügyvezető, mint a társaság vezető tisztségviselője a munkaviszony során is kiemelkedő felelősséggel, fokozott elvárások mentén látja el a feladatát. A felperes a munkaszerződésében, illetve az összeférhetlenségi nyilatkozatban az Mt. 211. § (2) bekezdés a) és b) pontjaiban, továbbá az Mt. 6. § és 8. §-ában rögzített alapvető kötelezettségeit is megszegte. Mindez a munkaviszonnyal összefüggő lényeges, alapvető kötelezettség szándékos és jelentős mértékű megszegésének minősült, ezért már e magatartásokra tekintettel is jogszerű volt az azonnali hatályú felmondás, függetlenül attól, hogy azokkal összefüggésben érte-e kár az alperest.

[105] Az cég7 bútorvásárlások nem csupán a viszontkereseti kárigény részét képezték. E szerződések megkötésével kapcsolatban az azonnali hatályú felmondásban azt rótták a felperes terhére, hogy ezek az ügyletek nem voltak szükségesek az alperes számára, illetve tényleges teljesítés sem történt a vételár ellenében az alperes javára. Nem volt vitatott, hogy a felperes jogosult volt ilyen volumenű beruházásra, azonban a perben az alperes bizonyította, hogy az összesen 946.240 forint értékű cég7 bútor vásárlása semmilyen összefüggésben nem volt az alperes működésével, illetve a felperes által megvásárolt bútorokat nem az alperesnél használták. Alperesi irodavezető, munkavállaló², munkavállaló¹ tanúk vallomásának megdöntésére nem voltak alkalmasak a felperes, mint a perben érdekelt fél által aláírt üzembehelyezési jegyzőkönyvek. A lakossági jellegű konyhabútor számláján cégvezető, a felperes élettársa, későbbi házastársa lett kapcsolattartóként feltüntetve. Ez a körülmény is alapvetően kérdőjelezte meg a felperes állításait, hiszen teljes mértékben indokolatlan eljárás volt, hogy a felperes bármely erre hivatott alperesi munkavállaló helyett, az élettársát kérte fel, hogy keressen megfelelő konyhabútort az alperes számára. Az alperes nem csak a konyhabútor, hanem az egyéb rendeltetésű bútorok esetében is igazolta, hogy azokat nem rakták össze alperesi munkavállalók és azok kiállításokon sem voltak az alperes érdekében használatban és nem kerültek használatba vételre az alperes székhelyén sem. Az a tény, hogy az anyavállalat másik cége esetében volt példa kiállítási bútor vásárlására és összeszerelésére (Tanú⁴ tanúvallomása, 45. sorszámú jegyzőkönyv), nem bizonyítja, hogy bármikor, bármilyen bútorvásárlás – amelynél az alperes nevére kérnek számlát – az alperes érdekében történik. A felperes alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében a szerződéskötés óta eltelt időmúlás jelentőségére. Az alperes ugyanis nem azt bizonyította, hogy a tanúvallomások idején nem volt ismert a felperes által megvásárolt bútorok holléte, hanem az nyert bizonyítást, hogy az alperes nevére és költségén megvásárolt bútorok soha nem voltak az alperes székhelyén, azokat ott bizonyosan senki nem látta és nem használta a tanúk közül.

[106] A felperesnek, mint felelős vezetőnek tisztában kellett lennie azzal, hogy az általa eszközölt bútorvásárlásokra semmi szükség nem volt. Ennek ellenkezőjét nem bizonyította. A kiállítási polcokon kívül még reális magyarázatot sem tudott adni arra, hogy miért eszközölt lakossági konyhabútorvásárlást ilyen nagyságrendű összegben az alperes nevére, az élettársa közreműködésével, ezen kívül az előadásait – a fentebb kifejtettek szerint - egyetlen aggálytalan bizonyíték sem támasztotta alá. Ezért helyes volt az elsőfokú bíróság azon következtetése, hogy a felperes e magatartása is önmagában alapot adott az azonnali hatályú felmondásra, mert az alperes érdekeivel ellentétes, indokolatlan bútorvásárlás a munkaviszonnyal összefüggő lényeges kötelezettség szándékos megszegésének minősült. A bútorvásárlást illetően az ítéltábla azt is kiemeli, hogy a munkavállalói kötelezettségsgzés értékhatártól, adott esetben munkáltatói írásbeli szabályozástól, a kárigénytől függetlenül is megalapozza a munkaviszony szankciós jellegű megszüntetését, ha az alapjaiban ellentétes a munkaviszonyban is elvárható tisztességes, jóhiszemű magatartási követelményekkel (Mfv.I.10.481/2018/3., Mfv.I.10.881/2011/8.).

[107] E magatartások tekintetében sem merült fel a 15 napos joggyakorlási határidő megsértése, mivel a lefolytatott bizonyítás adatai szerint a bútorvásárlás 2020. őszén alperesi ügyvezető útján jutott a munkáltatói jogkör gyakorlójának tudomására, aki ezt követően haladéktalanul intézkedett a történetek kivizsgálásáról, majd a jelentés alapján a munkaviszony megszüntetéséről.

[108] A felperes magatartása kellő alapot adott a munkaviszony azonnali hatállyal történő megszüntetésére az Mt. 78.§ (1) bekezdésének b) pontja alapján is. A munkaviszony jellemzően tartós és a felek kölcsönös bizalmán alapuló jogviszony, amely fennállása alatt a munkavállalónak tartózkodnia kell a bizalom megrendítésére alkalmas bármilyen magatartástól (Mfv.I.10.529/2017/5.). Az azonnali hatályú felmondást ezzel összefüggésben olyan magatartás alapozhatja meg, amely következményeként nem várható el a munkaviszony további fenntartása. A felperes azon magatartása, hogy a munkáltató tulajdonosai kérése ellenére a saját cégében az ügyvezetői tevékenységét nem számolta fel és még szerződést is kötött a saját gazdasági társasága és a munkáltatója között, továbbá minden elfogadható ok nélkül bútorokat szerzett be, amelyeket tényleges felhasználására nem került sor, külön- külön alkalmas volt arra, hogy alapjaiban ingassa meg az alperes bizalmát.

[109] A fentiekre tekintettel az azonnali hatályú felmondás jogellenességével kapcsolatos kereseti kérelem elutasításáról megalapozottan döntött az elsőfokú bíróság, a további indokok részletes értékelése ezért a fellebbezési eljárásban nem volt szükséges.

[110] A viszontkeresetben igényelt kártérítés tekintetében azért volt alapos a felperes fellebbezése, mert az elsőfokú bíróság a Pp. 276.§ (1) bekezdése és a 346. § (4) és (5) bekezdése megsértésével járt el, a szükséges bizonyítást csak részben folytatta le, a tényállást hiányosan tárta fel, a felek több bizonyítéka, érvelése és indítványa mellőzésével, a döntését is hiányosan indokolta, mindezen súlyos eljárási hibák okán döntése nem volt alkalmas érdemi felülbírálatra, ezért ebben a körben nem volt mellőzhető az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése.

[111] A bíróság az ítélet indokolásában köteles az ügy elbírálása szempontjából releváns tényeket megállapítani, azzal kapcsolatban rögzíteni a felek nyilatkozatait és a megállapított tények, a felhasznált bizonyítékok alapján reflektálni is kell azokra. Nem mellőzhető az indokolás abban a körben sem, hogy egyes hivatkozott tények megállapítását, bizonyítás elrendelését a bíróság miért mellőzte, illetve az adott bizonyítékoknak milyen bizonyító erőt tulajdonított (BDT.2015.3348.). Az ítélet meggyőző ereje az indokoláson múlik. Ezért e kötelezettség megszegése, a tényállás hiányosságával együtt lényeges eljárási szabálysértésnek minősül, ami az ítélet hatályon kívül helyezését alapozza meg. (BDT.2004.1085.)

[112] Az Mt. 179. § (1) bekezdése szerint a munkavállaló a munkaviszonyból származó kötelezettsége megszegésével okozott kárt köteles megtéríteni, ha nem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható. A (2) bekezdés értelmében az előbbi feltételek fennállását, a kárt és az okozati összefüggést a munkáltatónak kell bizonyítania. Az Mt. 209. § (5) bekezdése szerint a vezető állású munkavállaló gondatlan károkozás esetén is a teljes kártért felel.

[113] A munkavállaló kártérítési felelősségével összefüggésben az Mt. kifejezetten nem rendelkezik a Ptk. szabályai alkalmazásáról, de az ügyvezetői felelősség értelmezése körében, illetve a társaság által adott felmentvény jogi jelentőségét illetően a polgári jogi szabályok alkalmazása nem volt mellőzhető.

[114] A felróhatóság fogalmát a Ptk. 1:4. § (1) bekezdése akként határozza meg, ha a törvény eltérő követelményeket nem támaszt a polgári jogi viszonyokban úgy kell eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

[115] A Ptk. 3:117. § (1) bekezdése szerint, ha a társaság legfőbb szerve a vezető tisztségviselő kérésére beszámoló elfogadásával egyidejűleg az ügyvezetési tevékenység megfelelőségét megállapító felmentvényt ad, a társaság a vezető tisztségviselő ellen akkor léphet fel az ügyvezetési kötelezettségek megsértésére alapozott kártérítési igénnyel, ha a felmentvény megadásának alapjául szolgáló tények vagy adatok valótlanok voltak.

[116] Amennyiben a munkáltató érvényesít kárigényt a munkavállalóval szemben, a károkozó magatartás, a vétkesség, az okozati összefüggés és a kár bizonyítása a munkáltató terhére esik. Szerződésszegéssel megvalósult károkozás esetén elsősorban a szerződésszegő magatartást kell beazonosítani. Jelen ügyben ez elsődlegesen annak vizsgálatát jelentette, hogy a vizontkeresetben meghatározott egyes szerződések kapcsán megállapítható-e felperes ügyvezetői feladatainak szándékos, súlyosan gondatlan vagy gondatlan megszegése. Ebből a szempontból nem csak a munkaszerződésben, munkaköri leírásban rögzített feladatoknak volt jelentősége, hanem az Mt. alapvető rendelkezéseinek és a Ptk. 1:4. §-a szerinti elvárhatóság fogalmának is. Ez utóbbi az általános társadalmi elvárásoknak, magatartási követelményeknek való megfelelést jelent azzal, hogy az adott helyzetben általában elvárható magatartás mércéjét kell a konkrét magatartás értékmérőjeként figyelembe venni. Ennek következtében azt is figyelembe kell venni, hogy a munkavállaló nem csak a munkaköri leírásában kifejezetten nevesített munkaköri kötelezettségek megszegése esetén vonható felelősségre.

[117] Az elsőfokú bíróság az előbbieket ellenére nem vonta teljes körűen értékelése körébe a felperes magatartásának valamennyi releváns körülményét, nem vizsgálta minden egyes általa kötött szerződés kapcsán a felróhatóság kérdését. Egyáltalán nem értékelte a felperes által hivatkozott konkrét döntéseket, azok jelen perben történő alkalmazhatóságának kérdését.

[118] Az Mfv.III.10.033/2016/5. számú ügyben a munkáltatóval szemben indult külön perre tekintettel nem volt felróható az ügyvezető azon magatartása, hogy a munkáltatójával szemben érvényesített kárigények mérséklése érdekében szakértői és egyéb megbízást adott, amelyek igazoltan hozzájárultak a munkáltatói kár mérsékléséhez. Az elsőfokú bíróságnak ki

kellett volna tértie arra, hogy van e bármilyen azonos a hivatkozott ügy és jelen per tényállása között. A határozat elvi tartalma ugyanakkor olyan általános érvényű következtetéseket tartalmaz, amelyekre az előbbi érvelésében az ítéltábla is hivatkozott. Eszerint az ügyvezetővel szemben támasztott fokozott gondossági követelmény – amellet, hogy annak megszegését a munkáltatónak kell bizonyítani - az elvárhatóság mércéjét az általánoshoz képest magasabb szinten határozza meg.

[119] A BH2004.9.372. számú határozatra is hivatkozott a felperes az elsőfokú eljárásban, érvelése szerint amennyiben hozott is rossz üzleti döntéseket, azok önmagukban nem képezhetik a kártérítési felelőssége megállapítását. Ebben a kérdésben sem foglalt állást az elsőfokú bíróság, nem tért ki arra, hogy az alperesi kárigény szempontjából van-e jelentősége annak, hogy az adott szerződések üzleti szempontból hasznosak voltak-e az alperes számára, egyáltalán szükséges-e jelen perben enne a kérdésnek a vizsgálata.

[120] Az elsőfokú bíróság egyáltalán nem foglalkozott a felmentvény kérdésével, azt a tényállás részeként sem állapította meg, holott mindkét fél tett e körben előadást és iratsatolásra is sor került. Az elsőfokú bíróság egyáltalán nem foglalt állást a kárenyhítési, kármegelőzési kötelezettség kérdésében sem, e vonatkozásban tényállást sem állapított meg, jogszabályi hivatkozással ellátott jogi érvelést sem közölt.

[121] A cég3 esetében az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a szerződés felmérési, oktatási és tanácsadói munkára vonatkozott, amely a felperes ügyvezetői feladatát képezte volna a képzettségére is figyelemmel. Arra hivatkozva, hogy a tanúk nem tudtak beszámolni a társaság bármilyen tevékenységéről, utalva az összeférhetetlenségi kötelezettség megszegésére súlyos kötelezettségszegésnek tekintette a felperes tevékenységét és kárnak, a szerződés alapján kifizetett 10.096.500 forintot. Az elsőfokú bíróság vállalkozó2 tevékenységét annyiban értékelte, hogy a tanúvallomások és a jelenléti ívek alapján az általa egyéni vállalkozóként tartott tréningek meg lettek tartva, de a cég3 részére történt kifizetések jogellenesnek minősültek.

[122] Az elsőfokú bíróság előbbi megállapítása nem adott alapot kimerítő, teljes körű következtetések levonására a kártérítési felelősség fennállását illetően. Az a körülmény, hogy a felperes az alperesi tulajdonosok megkerülésével szerződést kötött a saját cége javára, az azonnali hatályú felmondás jogszerűségét megalapozta, de ez önmagában nem igazolta a kár bekövetkezését, illetve a kártérítési felelősség fennállását. Az elsőfokú bíróság a felperes kártérítési felelősséget megalapozó magatartását ugyanis nem értékelte azzal a megállapítással, hogy súlyos kötelezettségszegésnek tekintette a szerződés megkötését. A szerződéssel összefüggő kár abban az esetben állapítható meg, amennyiben az alperes az általa kifizetett díjazásért nem kapott szerződésszerű szolgáltatást, vagy a szolgáltatásra nem is volt szüksége a működését, tevékenységét figyelembe véve. Ilyen megállapításhoz azonban nem mellőzhető a szerződésben vállalt szolgáltatás mibenlétének, az alperes működésével, tevékenységével kapcsolatos tényeknek megállapítása. Az elsőfokú bíróság e körben a felperest sem hallgatta meg kellő részletességgel, azt sem értékelte, hogy pontosan mik azok a szolgáltatások, amiket nyújtani kellett a szerződés alapján, kinek, milyen módon és mindez

miként lett dokumentálva. Milyen jelentőséget lehetett tulajdonítani a felperes pszichológusi képesítésének az ügyvezetői feladatai, a vele szemben támasztott elvárások vonatkozásban. Mi volt az alperesnél a gyakorlat a képzésekre, tanácsadási szolgáltatások igénybevételére. A felperessel ki, milyen módon közölte, hogy pszichológusi képesítésére tekintettel külső szakember nem vehető igénybe, illetve a felperesre számítanak a tréningek megtartása körében. Mi alapján hivatkozott az alperes a perben arra, hogy a tréningek esetében a képzőknek alperesi oktatáson is részt kell venniük.

[123] A magatartása felróhatóságának tisztázása érdekében a felperesnek magyarázatot kell adnia arra, hogy az egyes szerződések tárgyát mi alapján döntötte el, azt miért találta szükségesnek az alperes működése szempontjából. Egyebek között a cég3 által kiszámlázott Vállalat 1 jutalék kifizetésének az indokoltsága (2020. július, 2.286.000 forint), a szerződéssel való összefüggése is magyarázatra szorul, hiszen a felperesnek ügyvezetőként az alperes és nem az alperessel szerződő partnerek érdekei alapján kellett eljárnia. Az elsőfokú bíróságnak azt is értékelése körébe kell vonnia, hogy a szerződő partnerek kiválasztása (versenyeztetés elmaradása, ismeretségi kör preferálása) miként értékelhető a vezetővel szemben támasztott fokozott elvárhatósági követelmények tükrében. Elfogadható-e a felperes magyarázata, hogy az alperessel kapcsolatban álló partnerek, munkavállalók helyett a saját ismeretségi körébe tartozó személyek közreműködésével kívánta a cég vezetésével kapcsolatos elképzeléseit megvalósítani.

[124] A vállalkozóval kötött szerződés tekintetében az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felperes azért járt el felróható módon, mert az első munkanapján úgy kötött megbízási szerződést a vele privát bérlői jogviszonyban lévő ismerőseivel, hogy nem is tudták, mi lesz a szerződés tárgya, azaz vállalkozó feladata. Az elsőfokú bíróság azért tekintette kárnak a szerződésben rögzített és alperes által kifizetett 3.600.000 forintot, mert a felperes elismerte, hogy vállalkozó nem kötött szerződéseket az alperes számára.

[125] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányos, mert a rendelkezésre álló bizonyítékokat és a felek ehhez kapcsolódó nyilatkozatait az elsőfokú bíróság nagyobb részben nem értékelte, ezért az általa levont jogkövetkeztetések sem tekinthetők megalapozottnak. A vállalkozóval kötött szerződés felmérési, tanácsadási, piackutatási tevékenységre vonatkozott, fix díjazás ellenében. A felperes vállalkozó érdemi – alperes érdekében – kifejtett tevékenységét a közöttük történt e-mailváltással kívánta bizonyítani. Az alperes ezekre az üzenetekre az elsőfokú eljárás során tételesen, részletesen reagált (2022. október 7-i beadvány), ennek ellenére az elsőfokú bíróság ezt egyáltalán nem érintette. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes az első munkanapján megkötötte ezt a szerződést, de azt nem fejtette ki, hogy ennek – amennyiben ez az időpont a felperes vitatása ellenére is megállapítható - milyen jelentősége van a kártérítési felelősség szempontjából. vállalkozó tanúvallomását sem értékelte, nem tisztázta, hogy milyen teljesítésre, lobbitevékenységre hivatkoznak a felperessel, mi köze mindennek a Covid-járványhelyzethez és bármiféle, az alperes által nem is forgalmazott tisztítószerhez. A felperes állítása szerint nem eredménykötelemre szólt a megállapodás. Ezt az érvelést is értékelni kell és indokolt esetben következtetéseket kell levonni, hogy a felperestől, mint ügyvezetőtől milyen szerződés megkötése várható el a munkáltatója elsődleges érdekeire figyelemmel.

[126] vállalkozó² házastársa, vállalkozó¹ szerződését illetően az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a feladata az alperes pénzügyi működésének átvilágítása volt. Erre vonatkozó jelentés átvételét azonban alperesi tulajdonos és munkatárs¹ nem erősítették meg, ezen kívül egy alperesi vezető sem ismerte vállalkozó¹ot. vállalkozó¹ tanúvallomása alapján nem találta bizonyítottnak, hogy megtörtént az alperes átvilágítása és azt sem, hogy a foglalkoztatottak jutaléka átalakítására vonatkozó javaslat elkészült. vállalkozó¹ vallomásával és a felperes személyes nyilatkozatával szemben azt értékelte, életszerűtlen, hogy az alperes működését, akkor még nem is ismerő felperes adhatott információkat egy átvilágításhoz. A teljesítésigazolás sem bizonyította a szerződés teljesítését, mert eltérő szolgáltatásra vonatkozott. Kárként értékelte az elsőfokú bíróság a vállalkozó¹ javára kikötött sikerdíjat is, figyelembe véve, hogy a jutalékrendszer felmérése, javaslatok kidolgozása ügyvezetőként a felperes feladata lett volna.

[127] Az elsőfokú bíróság a fentiekre tekintettel e szerződés körében sem tárta fel kellő részletességgel a tényállást és olyan megállapítást tett a jelentés közlésének elmaradását illetően, amit az érintettek nyilatkozata egyáltalán nem támasztott alá. A felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a 2021. november 29-i, illetve a 2022. január 25-i tárgyaláson (29. és 36. sorszámú jegyzőkönyv) alperesi tulajdonos és munkatárs¹ részére nem hangzott el kérdés a vállalkozó¹tól származó, illetve a felperes által átvilágítás vagy bérrendszer átalakítása körében átadott jelentéssel kapcsolatban. A nevezettek az alperesi átvilágítás indokoltságára, vagy a bérrendszer/ jutalékrendszer kérdésére sem nyilatkoztak részletesen, de e körben a felperes is csupán általános, konkrétumokat mellőző előadást tett. Az elsőfokú bíróság a sikerdíj kárként való minősítése kérdésében is téves megállapításokat tett, mivel a sikerdíj önmagában nem jogsértő a szerződésben egyébként kikötött és díjazott tevékenység eredményes ellátása esetén. Mindez nem zárja ki a felperes, mint a sikerdíjban megállapodó és azt kifizető alperest képviselő ügyvezető kártérítési felelősségét, de e körben sem mellőzhető tények megállapítása, jogszabályi hivatkozással ellátott jogkövetkeztetések levonása.

[128] Az elsőfokú bíróság hiányosan állapította meg a tényeket a gépkocsik bérleti szerződésével és a javítási kárral kapcsolatban is. Az elsőfokú ítéleti tényállás alapján nem lehetett megállapítani, hogy melyik autó bérlése, milyen költséget eredményezett, illetve milyen javítás költséget tekintett az elsőfokú bíróság a felperes felróható károkozó magatartása következményének. Az alperes a viszontkereset előterjesztésekor autóbérlés címén 2.048.510 forint, autójavítás címén 271.210 forint kár megtérítésére tartott igényt. Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a bérleti szerződésekre nem volt szükség, de az sem találta igazoltnak, hogy azok mögött tényleges teljesítés volt. Ezt a következtetést azonban alapos, részletes érveléssel nem támasztotta alá. A javítási számlák esetében pedig nem tisztázott, hogy pontosan ki, mikor okozott sérüléseket és mindez milyen összefüggésben van Tanú³ tanúvallomásával. Az elsőfokú bíróság az autóbérlési szerződéseket szükségtelennek találta, de ennek sem adta indokát mindkét autó tekintetében. Konkrétan meg sem jelölte, hogy az ítélet történeti tényállásában megjelölt 889.000 forint bérleti díj alapján milyen következtetést vont le az adott járművel kapcsolatban, hogyan határozta meg a kártérítés összegét, miért a felperesre hárította a beazonosíthatatlan járműkár javíttatásának költségeit. Mindezek alapján nem lehetett megalapozottan állást foglalni a kártérítési

felelősség fennállását, a kár összegét, a károkozó magatartást és az okozati összefüggést illetően.

[129] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének – nem fellebbezett részét nem érintve - a keresetet elutasító rendelkezését helybenhagyta. Egyebekben azt a Pp. 381. §-a alkalmazásával hatályon kívül helyezte azzal, hogy az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította, mert a bizonyítással és a tényállás megállapításával kapcsolatos hiányosságok orvoslása a másodfokú eljárásban nem volt lehetséges, illetve észszerű.

[130] A hatályon kívül helyezett ítéleti rendelkezések tekintetében az elsőfokú bíróságnak a Pp. 386. § (2) bekezdés d) pontja szerint a perfelvételi szaktól kell folytatni az eljárást azzal, hogy tisztázni kell, az egyes szerződések pontosan milyen szolgáltatásra irányultak, az adott szolgáltatás igénybevétele, a szerződő partner kiválasztása tekintetében megállapítható-e a felperes felróható, gondatlan eljárása. Amennyiben a szerződéskötés körében a felperes az ügyvezetőtől elvárható fokozott gondossággal járt el, abban a kérdésben is állást kell foglalni, hogy a szerződésben kikötött díjazás kifizetésével kár érte-e az alperest, vagyis sor került-e szerződésszerű teljesítésre. Az elsőfokú bíróságnak ki kell térnie a felmentvény jogi jelentőségére, ezzel kapcsolatban is meg kell állapítani a tényeket és le kell vonni a következtetéseket. Az elsőfokú bíróságnak indokolnia kell a döntését a felperes által hivatkozott bírósági döntések alkalmazhatósága körében, a bizonyítási érdek és a felperes által kezdeményezett bizonyítás elmaradását illetően is. Valamennyi kárigény alapjául szolgáló szerződés esetében részletes tényállást kell megállapítani és az összecszerűség körében is meg kell állapítani az egyes kártételeket, ahol több kárelem van, azok számításának módjára kiterjedően. A kárenyhítés kérdését is vizsgálni kell az Mt. 179.§ (4) bekezdése alapján, mivel erre a felperes hivatkozott, az alperes pedig tett előadást a körben, hogy a kár felismerését követően milyen intézkedéseket tett. Az ítéltábla a felmentvény és a kárenyhítéssel kapcsolatos hiányosságok miatt nem foglalhatott állást érdemben az cég7 bútorokkal kapcsolatos kárigény tekintetében sem.

[131] Az elsőfokú ítélet nem fellebbezett rendelkezéseihez kapcsolódó, alperest terhelő 434.607 forint illeték kivételével, a perköltségre és eljárási illetékre irányuló rendelkezéseket is hatályon kívül kellett helyezni. Az elsőfokú bíróságnak a per érdemi befejezéskor lesz lehetősége a pernyertesség - pervesztesség arányát figyelembe véve határozni a perköltségről és a fellebbezéssel érintett körben az eljárási illeték viseléséről. A bíróságot az IM rendelet 2. § (2) illetve 3. § (6) bekezdése alapján indokolási kötelezettség terheli, amennyiben a jogi képviselő által felszámított költségigényt mérsékli. E körben is elvárás a tényszerűség, a konkrét peradatok alapján az adott jogi képviselő által kifejtett jogi munka teljes körű értékelése.

Záró rendelkezések

[132] A felperes a jogerősen elbírált kereseti kérelem tekintetében pervesztes lett, ezért az általa fizetendő eljárási illetékről rendelkezni kellett. A felperes a keresetlevelében 13.200.000 forintban határozta meg a marasztalási összeget, ezért – függetlenül a kereset későbbi leszállításától – az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39.§ (1) bekezdése és 41.§ (2) bekezdése és 42.§ (1) értelmében ezt az összeget kellett figyelembe venni az elsőfokú eljárás illetékének a megállapításakor. A fellebbezési eljárás illetéket pedig az Itv. 46.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezett pertárgyérték, vagyis a felperes fellebbezésében megjelölt 10.572.000 forint alapján kellett meghatározni.

[133] A hatályon kívül helyezett ítéleti rendelkezések tekintetében a másodfokú bíróság a Pp. 386. § (3) bekezdése alapján határozta meg a felek másodfokú perköltségét és a meg nem fizetett fellebbezési illeték összegét.

[134] A másodfokú bíróság tájékoztatja a felperest, hogy az illetéket a NAV 10032000-01070044-09060018 illetékbevételi számlájára kell befizetni, a közleményben fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[135] A fellebbezési illetékre vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 42. § (1) és 46. § (1) bekezdésén, továbbá a 78. § (4) bekezdésén alapult, figyelemmel a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2a) bekezdésére.

Budapest, 2023. július 6.

dr. Orosz Andrea s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

...